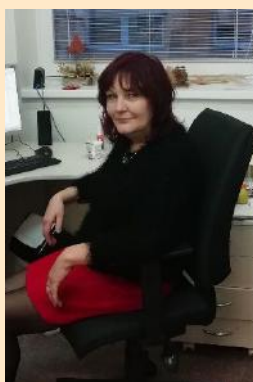

MĚSÍC: leden ROK: 2019 ČÍSLO: 12

Rozhovor s paní ředitelkou Mgr. Vladimírou Madronovou

Abychom završili sérii rozhovorů k výročí třiceti let naší školy, přinášíme aktuální rozhovor s paní ředitelkou Vladimírou Madronovou.

Pokračování na straně 5

Lyžák

V pátek 18. 1. žáci sedmých a osmých tříd v čele s panem učitelem Pařilem, paní učitelkou Klubalovou a Hupkovou vyrazili na lyžařský výcvik. My jsme si to samozřejmě nenechali ujít. Nechyběl ani pan doktor, tentokrát pan Jan Horníček a ani pan Sankot. Sraz byl v 10:30 na Točně a odjezd v 11:00. Cesta probíhala bez komplikací. Kolem 15:00 jsme dorazili do Pece pod Sněžkou.

Pokračování na straně 2

Bruslení

Stejně jako každý rok navštívili žáci osmých ročníků pelhřimovský zimní stadion. Před bruslením se ledová plocha rozdělila na dvě části. Na jedné se hrál hokej a na druhé se žáci učili základy krasobruslení s paní učitelkou Vlastníkovou.

Pokračování na straně 6

Deník mladého železničáře

Dnešní díl bude spíše obecný. Začneme hned v Pelhřimově, přes který, jak jste si určitě všimli, také vede železná dráha. Dnes si povíme něco o místních a okolních tratích.

Pokračování na straně 8

- Herní koutek
- Pan Sysel
- Knižní recenze

Lyžák nebyl ležák

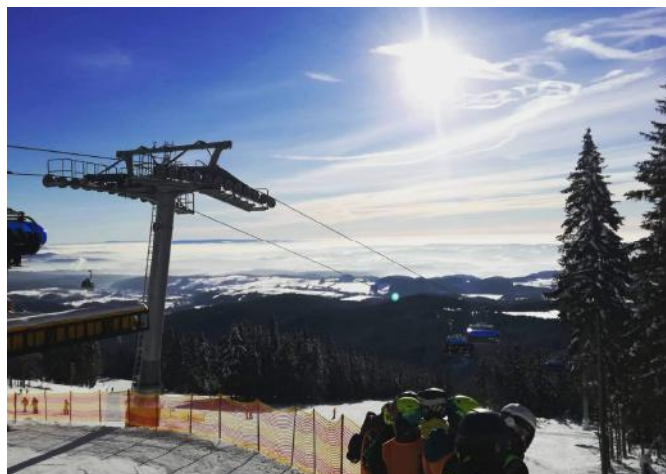
V pátek 18. 1. žáci sedmých a osmých tříd v čele s panem učitelem Pařilem, paní učitelkou Klubalovou a Hupkovou vyrazili na lyžařský výcvik. My jsme si to samozřejmě nenechali ujít. Nechyběl ani pan doktor, tentokrát pan Jan Horníček a ani pan Sankot. Sraz byl v 10:30 na Točně a odjezd v 11:00. Cesta probíhala bez komplikací. Kolem 15:00 jsme dorazili do Pece pod Sněžkou.

Ihned po příjezdu na parkovišti čekala rolba a pro rychlý přesun věcí z autobusu do rolby jsme vytvořili

řetěz. Po naplnění rolby někteří účastníci jeli s ní, aby pomohli s vykládkou zavazadel u Žižkovy boudy. Zbytek šel pěšky do kopce. Po příchodu z Pece jsme si rozebrali své kufry a vešli do boudy, kde nám byly přiděleny pokoje. Musíme říct, že drobné změny oproti loňskému roku v hotelu proběhly. Například v pokoji 301 se objevilo nové dřevěné podbití. Ovšem nejen to, někdy v létě se údajně změnil i majitel boudy.

Večer nám byly předány skipasy a obecně jsme se bavili o chování na lyžařském výcviku. Po tomto brífinku jsme hráli a zpívali.

V sobotu jsme byli rozděleni do čtyř družstev podle výkonnosti, avšak před tímto aktem jsme museli vyšplhat kopec na mírnější svah, jelikož děti, které poprvé stály na lyžích, by asi těžko vyjely vlekem. No, a aby to bylo spravedlivé, šli jsme všichni. Upřímně bychom vám nepřáli v této situaci někoho provokovat, protože téměř všichni byli po tomto doslova horolezeckém výstupu dosti podráždění. Po rozřazení se konečně začalo lyžovat, každé družstvo mělo instruktora, podle toho, jak si nás

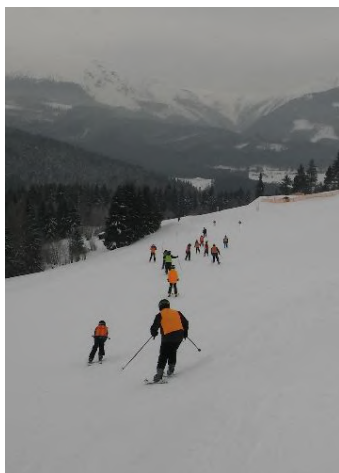

vylosovali a ostatní dny se vyměňovali. O půl dvanácté jsme se odebrali k obědu. A po poledním klidu opět na svah. Potom, co jsme se vrátili z odpolední lyžovačky, na nás čekala svačina, přesněji první den to bylo jablko. Po večeři jsme měli přednášku o první pomoci na sjezdovkách, kterou si připravil pan doktor Horníček. Během tohoto brífinku se nás pan doktor také ptal, co bychom dělali. Většinou se hlásilo duo Verča (Verča Kršková a Verča Brambůrková). A potom jsme hráli hru Krycí jména, která se nám velice zalíbila. Večerka byla v 22:00.

Další den, rozuměj v neděli, jsme opět vyrazili na sjezdovky, například na Smrk, Zahrádky či Javor. K obědu byla bramboračka, ve které jsme nenašli ani jednu bramboru a sekaná. Odpoledne jsme se zase klouzali na sjezdovce. Po odpoledním lyžování byla svačina, dostali jsme chleba s pomazánkou, která se velice povedla. Až když jsme měli

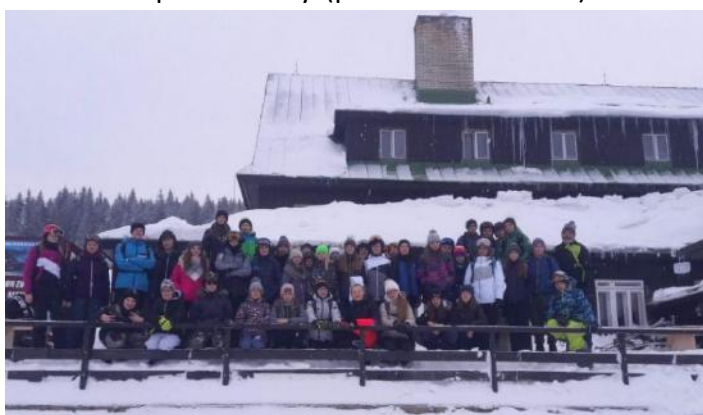
v sobě tři krajíce, byli jsme konečně sytí. V době celého výcviku probíhala „celolyžáková“ hra, účastnili se jí

týmy: Labužníci paní učitelky Hupkové, Zelené kombinézy pana učitele Pařila, Šmoulové pana instruktora Sankota a Ptáci klubáci paní učitelky Klubalové. Po večeri nám učitele připravili kvíz ze hry Česko, za který do stala každá skupina určitý počet bodů, úměrný počtu zodpovězených otázek. A paní učitelka Hupková nám ještě pověděla něco o běžkování a samotných běžkách.

K pondělnímu ránu nám byla, jako každý den, připravena snídaně formou švédských stolů. Po snídani opět na svah, poté oběd a zase lyžovat. Po svačině jsme se všichni odebrali na pokoj a ostatně jako všechny dny jsme se vrhli do uklízení pokojů, jelikož byl obodovaný i úklid pokojů. Většina se snažila, některé pokoje měli takové zajímavé postele, které v sobě ukrývali úložný prostor, no a stalo se, že tam všechen svůj nepořádek nacpali a dlouho nikdo nic netušil. Po večeri šli také zájemci na večerní lyžování, kde se seznámili s dětmi z Úhonic.

Úterý nebyl den jako každý jiný. Jedna polovina se odebrala doplnit zásoby (převážně sladkostí) do Pece a druhá skupina vyrazila na běžky. Právě tento den se stal jeden z mála úrazů a nemyslete si, že to bylo na běžkách. Úraz se stal cestou do Pece, Honza Bína olíznul kovovou lampu výměnou za půjčení sluchátek. Bohužel při -15°C se stávají kovové předměty lepkavými, a tak se stalo, že Honzovi přimrzl jazyk k lampě a po odtržení měl celou pusku od krve. Po návratu z běžek a z nákupu jsme si dali oběd, byla Frankfurtská polévka a Moravské uzené s čoučkou. Po poledním klidu se skupiny proměnily a kdo chtěl, mohl jít dvakrát na běžky nebo do Pece, no a kdo se nepřihlásil na běžky, šel prostě dvakrát do města. Večer byl tzv. IQ kvíz, ve kterém byly otázky typu: kolik mírových pstruhů chytil v roce 2018 pan učitel Pařil? Po kvízu, který byl také bodově hodnocený, jsme ostatně jako téměř každý den hráli krycí jména a zpívali.

Ve středu dopoledne jelo 1. a 2. družstvo skibusem na Černou horu. Někteří poprvé v životě jeli kabinkovou lanovkou, nebo „sedačkovkou“ pro šest osob s krytem a vyhříványými sedačkami. Zpátky na chatu se dostali částečně s pomocí rolby a částečně na lyžích. Zbývá dvě družstva mezitím lyžovala jako každý jiný den. Odpoledne si, kdo chtěl a byl v 1. nebo 2. družstvu, mohl půjčit ultrakrátké lyže, tedy blady. Na těchto lyžích

bylo lyžování zábavou, neustále jsme se točili na sjezdovce dokola a jezdili pozadu. Při tomto ježdění se uživatel nesmí zaklánět a musí sledovat ostatní lyžaře, aby do nich nenaboural. I když nám to ze začátku nešlo, nakonec jsme se vypilovali a potom se nám jezdilo jedna radost. Výhodu měli lidé menšího vzrůstu, neboť se moc nezakláněli a nepadali na záda. Večer se hrála hra. Pro naše podmínky jsme ji nazvali žranice.

Spočívalo to v tom, že po hození čísla šest na kostce si hráč oblekl čepici, šálu, rukavice a přiborem jedl Tatrunku, za každé snědené sousto byl bod. Ještě před tím nám pan Sankot dal krátkou přednášku o lyžích a závodním lyžování.

Poslední den lyžování, tedy ve čtvrtek nám učitelé naplánovali závod na lyžích. Bohužel jsme netušili, že se časomíra na sjezdovce rezervuje a shodou náhod byla již zamluvená. Tudíž nám nezbylo nic jiného, než opět jezdit na normálních sjezdovkách. Po obědě jsme si mohli vybrat, kdo chtěl, mohl jít na blady, nebo na běžky, anebo normálně lyžovat. Po tomto pestrém odpoledni jsme začali pomalu balit. Večer přišla diskotéka, kterou si někteří náramně užili.

V pátek, kdy se vše dobalovalo a vynášelo před chatu, aby věci následně mohla odvést rolba, jsme se nasnídali a loučili se s prvním vydařeným lyžákem na Žižkově boudě. Co se počasí týče, byly to doslova dny zalité sluncem, obzvláště ráno se naskytovaly krásné pohledy, zejména na Sněžku. Celý lyžák se konečně vydařil i přes nějaké technické problémy zejména s nábytkem, a přes drobná zranění vše dopadlo dobře. A co dodat? V Peci jsme naložili zavazadla a lyže a jeli směr Pelhřimov.

Celá redakce časopisu, foto: Mgr. Aleš Pařil, účastníci kurzu (žáci)

Recenze: Hraničářův učeň

Hraničářův učeň je dvanáctidílná série fantasy knih. Děj se odehrává převážně ve Velké Británii v době středověku, ale svět je takový, jaký by mohl být náš svět, kdyby se v minulosti věci odehrály jinak. Ke knihám je přiložena i mapa a jistě si povšimnete, že vypadá trochu odlišně. Buď má zdejší svět trochu jinou podobu, nebo za to mohou nepřesnosti kreslířů mapy... Ve stejném světě se odehrává i dvoudílná série První roky a zatím sedmidílná série Bratrstvo. V českém překladu patří nově k sérii Hraničářův učeň ještě třináctá kniha. V anglickém originálu je však tato kniha zařazena do série, která se jmenuje Královská hraničářka (The Royal Ranger) a do které patří i stejnojmenný dvanáctý díl Hraničářova učně a kniha, která ještě nebyla přeložena do češtiny.

Děj se odehrává, jak již bylo řečeno v Británii, ale tady se jmenuje Araluen. Hlavní postavou je Will, sirotek,

který žije v opatrně na hradě Redmontu pod ochranou barona Aralda spolu s dalšími čtyřmi dětmi. Kvapem se ale blíží den, kdy se má rozhodnout, kým se stane. Will již od mala touží stát se rytířem jako jeho odvážný otec, který padl v bitvě proti Morgarathovi, bývalému baronovi z Gorlanu, který chtěl získat trůn. Není však na to, aby se stal rytířem dost dobře stavěný. Je moc malý a šlachovitý. Přesto doufá, že se nad ním slitují, a přijmou ho do bojové školy. Nejvíce se bojí toho, že nebude nikam přijata a bude přidělen k práci na poli. Nedivím se mu. Kdo by chtěl pracovat na poli? Nebudu vás déle napínat a rovnou vám řeknu, že Will na poli pracovat nebude. Ale ani se nestane rytířem. Jak již napovídá název, stane se učněm hraničáře. Začne se učit střílet z luku, vrhat noži a jezdit na koni, který je neobyčejný a výborně vycvičený ostatně jako sami hraničáři.

Knihy doporučuji dětem asi od deseti let a starším. Jsou dobrodružné a napínavé, ale nevyskytuje se v nich žádná magie nebo jiná nadpřirozená síla, ale jenom umění, které hraničáři dotáhli k dokonalosti. Osobně jsem sérii četla již dávno, ale patří mezi knihy, které můžete číst víckrát, a neomrzí vás.

Zdroj obrázku: <http://files.hranicaruvucen.webnode.cz/200000019-73ae874a8a/mapa2.jpg>

Veronika Kršková 8. A

Rozhovor s paní ředitelkou Mgr. Vladimírou Madronovou

Kdy jste na naši školu nastoupila?

„Na tuto školu jsem nastoupila jako zástupce ředitele zhruba v roce 2003.“

Jaké změny na škole probíhaly pod vaším vedením?

„Díky souhlasu zřizovatele jsme mohli začít s rekonstrukcí budovy. K větším akcím tohoto druhu jednoznačně patří zateplení celé školy a vybudování nového herního povrchu v tělocvičně. Sloučením větší učebny a přilehlého kabinetu vznikla prostorná učebna informatiky. Posledních několik let probíhají po etapách opravy rozvodů vody a sociálních zařízení. K posledním výrazným změnám ve vybavenosti školy patří zbudování multifunkčního hřiště.“

Jak pokračují přípravy na opravu školní jídelny?

„Pevně doufám, že už je to u konce. Samotná příprava trvala déle než rok. Na základě výběrového řízení vyhrála pelhřimovská stavební firma. Začátek prací je plánován zhruba na polovinu května.“

Jak to vypadá s opravami u pátých tříd?

„Opravy se chýlí ke konci. Dnes (11. 1. 2019) mají být položeny poslední kusy dlažby. Nedostatky, které jsme zaznamenali, budou muset být ještě odstraněny. Schůzka s dodavatelem je plánována na příští týden. Této schůzce bude přítomen i zástupce zřizovatele, a pak už zbývá jenom hrubý úklid. Pokud půjde všechno dobře, odhaduji, že by se páté třídy mohly přestěhovat do konce měsíce.“

Můžete nám prozradit něco ze svých plánů do budoucna?

„V blízké budoucnosti bychom rádi vytvořili odbornou učebnu zaměřenou na výuku přírodovědných předmětů. Máme zpracovaný už kompletní projekt, který počítá s nejmodernějším vybavením. Učebna by měla vzniknout ze současné 9. A. Další velkou modernizací by měla projít učebna informatiky. I zde by mělo jít o zcela zásadní přestavbu včetně nových rozvodů elektřiny, nové výpočetní techniky a ostatního vybavení. Poslední velkou změnou má být vytvoření učebny robotiky místo současné chemické laboratoře. Se základy robotiky se na naší škole seznamují již žáci 2. a 3. ročníků. V projektu Šablony počítáme již s robotikou pro II. stupeň. Novou moderní učebnu bychom využívali nejen v rámci pracovních činností, ale i pro zájmovou činnost – kroužky.“

Jak byste porovnal ostatní školy v Pelhřimově s naší?

„To se těžko porovnává. Dříve měly školy výraznější zaměření, ale od toho se už ustupuje. Naše škola je oproti ostatním méně naplněná. Vidím v tom šanci pro žáky, kterým můžeme nabídnout více individuální přístup. Samozřejmě mám radost z četných úspěchů našich žáků v různých soutěžích. Vnímám naši školu jako plnohodnotného partnera ostatním pelhřimovským školám“.

Veronika Kršková 8. A, Max Dolejší 8. B, Foto: Veronika Kršková

Bruslení

Stejně jako každý rok navštívili žáci osmých ročníků pelhřimovský zimní stadion. Před bruslením se ledová plocha rozdělila na dvě části. Na jedné se hrál hokej a na druhé se žáci učili základy krasobruslení s paní učitelkou Vlastníkovou, která kdysi krasobruslila. Ze začátku někomu trvalo se rozbruslit, ale ke konci hodiny se většina naučila piruetu. Skvěle se rozehráli i hokejisté a padal jeden gól za druhým. Jednomu z žáků se při tomto sportu povedlo zlomit hokejku. A na závěr všichni včetně pana učitele Pařila hráli na babu. Obě třídy si to náramně užily, a už se těší na další bruslení. Mimo osmých ročníků byly na bruslení šesté, sedmé a deváté třídy.

Nikola Beranová 8. A, foto: Nikola Beranová

PAN SYSEL, JAK NA NOVÝ ROK, TAK PO CELÝ ROK

Pan Sysel jednou těsně před Vánoci vyrazil do obchodu, aby koupil dárky. Jel sám, protože mu připadalo, že mu do nakupování paní Syslová stále mluví. Měl za úkol koupit dárky Syslatům, vyrazil proto do hračkářství. Vyhlídl si tam jednu sklápěčku značky Tatra, a aby ji řádně vyzkoušel, jestli dobře jezdí, vzal si ji a kličkoval s ní mezi zákazníky. To ovšem spatřily prodavačky a zavolaly ochranku. Pana Sysla sebrali v největší radosti, když zrovna dělal test odpruženosti náprav tím, že občanům v obchodě přejížděl nohy. Pana Sysla vyhodili před elektrem, a poněvadž měl pan Sysel rád moderní technologie, vyrazil tam. Spatřil tam tak velkou televizi, že aby viděl celý obraz, musel stát pět metrů od přístroje. Také jim tam prohlédl reproduktory. I když je měl pozorovat spíše sluchem, zkoumal je zrakem, jelikož si je chtěl detailně prohlédnout. Najednou do nich pustili velice nahlas heavy metal a pan Sysel se tak polekal, že v leknutí doběhl do hračkářství, koupil Tatrovku, jeřába a kostky a pelášel domů. Až cestou si uvědomil, co koupil a řekl si, že Syslata si budou hrát na stavbu. No a jak to bylo na Štědrý den, již víte.

Dnes si povíme, jak to bylo u pana Sysla na Nový rok. Pan Sysel hned po Štěpánovi vyrazil na hory do Jeseníků. Byl tam lyžovat a běžkovat se svou rodinou a s několika přáteli. Například s panem Fialou, kterého znáte z práce. A jelikož jsme si již povídali, jak pan Sysel lyžuje, budeme si povídat o tom, jak pan Sysel běžkuje.

Jeli tam téměř tři hodiny. Další den, hned co se nasnídali, vyrazili na běžky. Nechali se vyvést autobusem nahoru, na Červenohorské sedlo, tam nasadili běžky a jeli. Panu Syslovi to celkem šlo, hned v závěsu za ním byla paní Syslová a na konci se šourala Syslata. To víte, byla na běžkách teprve podruhé. Když ujeli několik kilometrů, zastavili se a dali si krátkou pauzu. Paní Syslová vytáhla bábovku a termosku s čajem. Syslata si sedla do závěje a už to do sebe ládovala. I pan Sysel si dal a moc ji pochvaloval. Po této siestičce opět vyrazili. Měli před sebou klesací pasáž.

Pan Sysel jel první, aby vše názorně ukázal. Dal běžky do věcka a pluzil, ke konci se mu to ovšem rozjelo a neubrzdl to. V rychlosti přes deset kilometrů v hodině to napálil do závěje a zapíchl se jako mrkev. Když se vyhrabal a zbytek rodinky se k němu dostal, už se sešeřovalo a zahájili cestu domů. Domů se dostali asi po půl páté.

Další den byl Silvestr. Všichni se pečlivě připravovali. Paní Syslová s ostatními ženami připravovala pohoštění, pan Sysel, pan Fiala a pan Melichar, který tam také byl, připravovali ohňostroj. Syslata si hrála s ostatními dětmi venku na sněhu. A večer to všechno začalo, aby si zkrátili čekání do půlnoci, hráli hry a zpívali. A o půlnoci to vypuklo. Ohňostroje osvětlovaly celé údolí Desné a na nebi se blýskalo jako při bouřce. Po půlnoci všichni téměř spali v sedě, samozřejmě kromě dětí, a tak všichni usnuli a spali jako Šípkové Růženky.

Deník mladého železničáře

Plecháč

Dnešní díl bude spíše obecný. Začneme hned v Pelhřimově, přes který, jak jste si určitě všimli, také vede železná dráha. Dnes si povíme něco o místních a okolních tratích. Po trati 224 z Tábora do Horní Cerekve se prohání zejména motorové vozy řady 814 a 810, kterým se přezdívá Regína a Orchestrion. Přesuneme se dál, konkrétně na trať 225 z Veselí nad Lužnicí do Jihlavy. Tato trať je elektrifikována, tudíž místní lokomotivy jezdí na elektřinu, kterou odebírají z trakčního vedení sběračem, lidově se mu říká

Sběrač

koště. Zde jsou nasazeny vozidla řady 242, ze Škody Plzeň, kterým se přezdívá Plecháci. Přesuneme-li se dál na Moravu, konkrétně směrem na Brno kam vede neelektrifikovaná trať 240, po které na rychlících jezdí tak zvaní Brejlovci

Brejlovec v najbrtu

řady 754 nebo 750. Osobní dopravu zde zajišťují převážně Hydry-854. Dle mého názoru jsou Brejlovci nejhezčí lokomotivy, hlavně kvůli jejich designu, který navrhli v lokomotivce ČKD Praha již v minulém století. Čím dál postoupíme na Moravu, tím je barevné provedení krásnější. Bohužel v dnešní době mnohé barevné a hlavně jedinečné kombinace zanikají. České dráhy totiž zrekonstruované lokomotivy natírají do najbrtu, což je korporátní nátěr ČD. Vyznačuje se modro-bílo-(šedou) barvou. Mezi strojvedoucími se tomuto barevnému provedení říká nemoc.

Řídící vůz Hydry

Motorové vozy 814 a 810

Lokomotivy 754 043 a 754 018

Jonáš Prokop 8. A, foto: Jonáš Prokop

Herní koutek

Právě vyšlo: MEGALITH (PlayStation VR), Aftercharge (Xbox one, PC), New Super Mario Bros. U Deluxe (Nintendo Switch), Tales of Vesperia: Definitive Edition (PC, Xbox One, PlayStation 4, Nintendo Switch)

Téma:

Mutant Year Zero: Road to Eden

Strategická hra za kachnu a prase? Co víc chcete! Mutant Year Zero hrajete s pohledem ze shora. Tato hra není jenom strategie, protože ze začátku musíte postupovat potichu a takticky tímto způsobem rozmístit své jednotky tak, aby byly co nejlépe kryté, a pak už se přesunete do tahové strategie. Tímto způsobem se hra rozděluje v podstatě na dvě zcela odlišné části, které se skvěle doplňují a navzájem prolínají. Při plížení si překlíkáváte z jedné postavy na druhou, ale když se přesouváte po území, kde nejsou nepřátelé, tak nemusíte otravně překlíkávat, ale druhá postava následuje tu, kterou zrovna ovládáte. Celá hra je částečně o štěstí, takže někdy ani šance 90% na zásah nevyjde, což hře dodává nový rozměr a donutí vás to ještě více přemýšlet a hru si tím pádem ještě více užijete. Příběh se odehrává v postapokalyptickém Švédsku a sice není nejlepší, ale zážitek ze hry to nějak neovlivní. Postavy navíc stále říkají vtipné hlášky a narážky. Kampaň dohrajete asi za 15 hodin a hra stojí zhruba 900 Kč a je dostupná na PC, Xbox One a PlayStation 4.

Skvělé 8/10

Zdroj obrázku: https://store.steampowered.com/app/760060/Mutant_Year_Zero_Road_to_Eden/

Ondřej Dohnal 8. B

Vaše strana

Jak se již stalo tradicí, naše škola opět uspořádala v období adventu sbírku na Dobrého Anděla. Je dobře, že si uvědomujeme cenu lidského zdraví a jsme ochotni pomoci těm, kterým se tohoto daru nedostalo v plném rozsahu. Naše sbírka překonala tu loňskou a vybrali jsme úctyhodných 18 574,-Kč. Děkujeme všem žákům, jejich rodičům a učitelům za jejich příspěvní.

Mgr. Markéta Hupková

Sledujte náš Instagram!

pavucina_skolni_casopis

Poté vám již žádné aktuality neuniknou!

Náš Instagram slouží pro fotky, či články, které se již nevešly do časopisu. Mimo to tam naleznete čerstvé novinky z Pelhřimova nebo České republiky

Hledejte pod tímto znakem:

Napište nám

Máte dotazy? Chcete sem také přispět? Pište na:

EMAIL pavucina-skolnicasopis@email.cz

pavucina_skolni_casopis

Pavučina Časopis

Všechna čísla naleznete na stránkách školy v dokumentech.

Vydala

ZŠ Osvobození 1881, Pelhřimov, p. o.

Redakce: Veronika Kršková, Jonáš Prokop, Nikola Beranová, Max Dolejší,
Martina Sochorová, Ondřej Dohnal

Vedoucí: Mgr. Radka Pospíchalová